

SLAVKA JANKOVIĆ, rođena je 15.04. 1939.

godine u Ravnima, opština Užice. Od mladih dana čita sve književne žanrove. Pisala je odavno za svoju dušu. Član je književnog kluba "Braničevo".

Uskoro će objaviti autobiografski roman.

Živi u Saraorcima

BREZOVA METLA

"Brezova metlo
iz rodnog kraja mog,
tražila sam te da počistim
dvorište, ne da mi pomogneš,
bole me leđa – ako nisi gospođa?"

"Ja sam iz tvog kraja
ali sam i gospođa i dama,
ti si seljanka,
počisti tvoje dvorište sama."

"Nije mi žao što nisam dama,
seljanka sam, time se dičim,
počistiću, sa tobom sam,
nisam sama, brezova metlo
moja draga, zemljakinjo moja
iz moje zavičajne šume."

25.12.2013. Saraorci

ROSA

Đurđevdan, 93. godine. Saraorci

6. maj u suzama dočekan.

Svuda Te tražim sejo mila
a tebe nema
ni u snu ni na javi,
ko može, sejče milo,
da te zaboravi.
Tvoja sestra suze lije
od kako te nema

moje srce jače bije.
Najveći je ovaj bol
preran odlazak tvoj,
rode moj.
Sejo moja, cvete iz bašte
sve bih dala da te vide opet
oči moje.
Sakri mi se u veliku tamu
i ne možemo da se izljubimo
da za zdravlje jedna drugu pitamo,
da o sreći pričamo.
Oj sudbino, što si na me` ljuta
što pokaza mojoj Rosi
do te tame puta?!
Sejo moja za svakog si dobra bila,
a sebe si na smrt osudila.
Sejo moja da je tako moralo biti,
to ti nikad ne mogu odobriti.
Sejo moja šareni cvetu
ostade mi u dalekom svetu.
Osta, Roso, u šumi gustoj
ni sunčevih zraka nema,
sve je pusto.
Daljina nas od tvog groba odvojila
da si bliže selo moja mila
sestra bi ti cveće posadila,
suzama zalivala,
ti bi cveće brala sebe kitilaa.
Sejo moja, medena i mila,
bila si mi sve u životu mome
a sada me srce i duša bole.
Od čega si se Roso uplašila?!
Da li si se pokajala?
U svojoj sobi stihove pišem,
kad te nemam sejo, ne mogu da dišem.
Još mi tvoja duša na miris miriše.
Sad mi je sejo sve u vodu palo
kad je tvoje srce prerano stalo.

Bile smo jedna drugoj dva divna cveta,
ko mi te ubra, kome tvoj život zasmeta?
Kad si sejo za Petrovdan bila,
dal` si sejo to naumila,
da se meni ne vratiš više,
da će tvoja duša prestati da diše?
Ko li te je Roso od nas odvojio,
dal` je taj nekoga volio, što se
na me nije sažalio, pa da mi te je
još ostavio, sejo moja veselja

da pravimo da se sejo životu
radujemo?!
Sejo moja, Božure mio,
niko bolji od tebe prema meni
nije bio.
Melem rani ti si meni bila,
svaku si mi ranu izlečila.
Kada reči tvoje čujem
ja od sreće poskakujem
ništa tada me ne boli
jer ja imam o meni ko misli i ko(me) voli.
Onda meni Sunce sine jače!
Kada si Sejo na mom rođendanu bila,
lepotice moja mila,
mnogo sam se tobom ponosila.
Sejo moja zelenkado bela
ko naredi da te više nema?!
Uvek si mi vesela bila,
a na srcu si tugu nosila.
“Umorna sam” - stalno si govorila,
verovah ti al' pomogla ti nisam,
misleći sve će proći,
bićeš hrabra i jaka,
a ti potraži lek kod večitog mraka.
U večnost ode lepa i mlada,
ostavi me da tugujem sada.
Nema Roso pismo da napišeš,
kako to iz srca da izbrišem.
Da sam znala da će tako biti,
ne bih ti dala da od mene odeš
da te seja leči i od najgoreg sa reči.
Roso, da li ti je bolje tamo?
Kako se snalaziš, da li oca i majku
tamo nalaziš, da ti pokažu put do kraja?
Svakome si dobra učinila,
sigurno si za raj zaslužila.
Roso moja mirišljava dunjo žuta,
ko te odvрати od pravoga puta?!